

Сама мора црни очи клела,
да гледаа, ниско задремаа,
не видноа што по друм мина,
поминаа три илјади татари
прокараа три синцири робје:
еден синцир се млади невести,
други синцир се млади момчета,
трети синцир се млади девојки.
Невестите жално - милно плачат:
-Мили наши, сами машки деца,
та кој ќе ве обана, успие,
та кој ќе ве повие, развие?
-Девојките жално - милно плачат:
-Мили наши, наши танки дари,
та кој ќе ве развие, увие?
-Момчетата жално - милно плачат:
-Мили наши, наши танки пушки,
та кој ќе ве измие, истрие ?
-Најнапред е Султана невеста
и по неа Калина девојка,
и по неа Милош добар јунак;
искокнаа на врх планината,
проговори Султана невеста:
-Бог ве убил, три илјади татари,
позапрете малку да починем,
дете ми е раце откинало!
-Ка дочуа три илјади татари,
позапреа малку да починат:
в еднаш тресна дете на земјата,
па си бркна в свилни џебове,
та извади пиле соколенце;
па си брка в свилени пазуи,
та извади таа бела книга,
таа бела книга - црно писмо.
Тури книга под крилје на пиле,
на пилето вели и говори:
-Е ти пиле, пиле соколенце,
са да литнеш, далек да одлиташ,
та да идеш у Будима града,
у Будима града в меаната,
там ќе наеш Марко Кралевити,
дека пие това рујно вино,
да го служи Мила меанцика,
та се стави у Маркови скути,

с уста гукни, пиле, с крилја трепни
та испушти таа бела книга,
испушти ја на Маркови скути!

Па си дојде Марко Кралевити, та си изби три илјад татари, отпушти си три синџира
робје.